

założony przez Chrystusa Kościół, głoszący tę samą, ponadczasową i aktualną dla wszystkich czasów Ewangelię, wzywa nas niezmiennie do pokuty i do modlitwy oraz do zastanowienia się nad kruchością ludzkiego istnienia, przypominając nam w Środę Popielcową, że na tym Świecie jesteśmy tylko przez bardzo krótki czas, i że powołani zostaliśmy do istnienia po to, aby czyniąc dobro, zasłużyć sobie na zbawienie w wiecznej ojczyźnie, do której przybliża nas nieuchronnie każda sekunda naszego życia.

Kościół przypomina nam niezmiennie, co roku, od dwóch tysięcy już lat, tę samą, niedającą się niczym podważyć prawdę o kruchości naszego istnienia, o nieodłącznym od człowieczego losu cierpieniu, o czekającej nas śmierci, o Bożym Sądzie oraz o niestrudzonej, trwającej dnie i noc, kusicielskiej pracy szatana. Ow, pragnąc naszej wiecznej zguby, nakłania nas do tego, byśmy tak jak on zawołali do naszego Stwórcy i Ojca: nie będę Ci służył i nie będę zachowywał Twoich przykazań, ponieważ krepuję moją wolność; ponieważ nie pozwalają mi czynić tego, na co mam ochotę. W zamian za bunt przeciw Bogu i Jego moralnemu prawu szatan obiecuje absolutną wolność i stawia przed oczyma wyobraźni każdego z nas miraż rzekomych dóbr, które mają nam Go zastąpić. Czasem namawia do nieuczciwej pogoni za bogactwem, czasem obiecuje rozgłos medialny jako zapłatę za wyszydzanie wiary i moralności chrześcijańskiej wobec milionowej widowni bądź za bluźnierstwa i oszczerstwa rzucane na uczciwych ludzi, czasem

kusi korupcyjną władzą, a zawsze fałszywą nadzieją, że niepomahowana rozwiązłość, nieustająca zabawa, jak najmocniejsze przeżycia i niekończące się zaspakajanie nienasyconego głodu rzeczy – przyniosą nam pełne szczęście i nadadzą naszemu istnieniu sens, którego poszukuje ludzka natura. (Biskup Stanisław Wielgus)

○○○ JAK MOŻE SIĘ ROZWIJAĆ NASZE ŻYCIE DUCHOWE? ○○○

Cezary Sękalski: – Moim zdaniem choć życie duchowe jest wpisane w naturę ludzką, to jednak w jakimś sensie rodzi się w człowieku wraz z jego rozwojem osobowym. Przychodzi taki moment, w którym trzeba sobie postawić pytanie: Kim jestem? Po co żyję? Dokąd zmierzam? Jaki kształt ma mieć moje bycie? Człowiek może na to pytanie próbować odpowiedzieć na poziomie naturalnym. Filozofowie, artyści – to często ludzie, którzy chodzą drogami takiej "duchowości naturalnej". Przeżywają swoje życie jako rodzaj misji. W jakimś sensie czują się prowadzeni, nawet jeśli nie są ludźmi religijnymi. Jednak duchowość w sensie chrześcijańskim rozpoczyna się od głębszego doświadczenia spotkania z Bogiem. Całe wychowanie religijne jest tylko pomocą, aby to spotkanie mogło nastąpić. Kiedy się wydarza, już nie moje "ja" jest w centrum mojego życia, lecz Bóg. I tu zaczyna się chrześcijaństwo, człowiek uczy się pewnej wyższej logiki życia. I nawet jeśli na tej drodze kuleje, to jednak walka o wierność tej logice nadaje życiu inny wymiar.

○○○ Z CODZIENNYM ŻYCIEM ZWIĄZANE... MYŚLENIE BOŻE ○○○

Eric Emmanuel Schmitt w opowiadaniu *Koncert pamięci anioła*, koncentruje się na historii dwóch młodych chłopców zafascynowanych muzyką. Jeden jest ogromnie utalentowany, wszystko przychodzi mu bardzo łatwo. Ma na imię Axel. Drugi natomiast, o imieniu Chris,

wszystko osiąga ogromnym wysiłkiem i pracą. Dlatego zazdrości koledze. Gdy byli wspólnie na jednym z obozów, zorganizowano tam konkurs polegający na poszukiwaniu skarbu. Trzeba było szukać śladów w lesie, następnie przepłynąć pewien odcinek, aby na koniec znaleźć skarb. Chris wyprzedził nieco kolegę, ale w pewnym momencie zauważył, że płynący za nim Axel wzywa pomocy. Zinterpretował to wołanie o pomoc jako podstęp. Sądził, że kolega chce, aby on zawrócił, dzięki czemu będzie go mógł wyprzedzić. Nie udzielił pomocy. Zdobył skarb i, gdy wracał, zobaczył, że kolega utonął. Wtedy zrodziły się w nim ogromne wyrzuty sumienia. Wrócił do domu, zrezygnował z dalszej kariery muzycznej. Odszukał ośrodek pomocy osobom niepełnosprawnym i postanowił tam pracować, pomagając ludziom potrzebującym. Kiedyś nie udzielił pomocy, teraz postanowił, że już zawsze będzie pomagał innym (E. E. Schmitt, *Trucicielka*, Kraków 2011, s. 87–154). **Są pokusy, którym człowiek ulegnie tylko raz. One mają swoją wartość pomimo porażki człowieka, o ile prowadzą do zawstydzenia, wyrzutów sumienia i postanowienia poprawy.**

○○○ WIELKI POST – CZAS ODPOWIEDZI NA MIŁOŚĆ BOGA?! ○○○

Każdy katolik wie, że religia Chrystusowa stawia określone wymagania. Stawia je nie po to, aby zniewolić i poniżyć człowieka, lecz dla jego najgłębszego dobra, dla dobra jego rodziny i całego narodu. Boże Przykazania bowiem to nie bezduszne, ograniczające naszą wolność przepisy, lecz to tama powstrzymująca nas, byśmy nie wpadli w przepaść, to haki wbite w skałę życia, po których wspinamy się ku dobru, szlachetności i świętości, to coś w rodzaju przepisów drogowych, które należy zachowywać, aby samemu nie zginąć na drodze i innym nie wyrządzić krzywdy. **Większość zła, które działo się i dzieje w Świecie, także w naszym życiu, bierze się stąd, że ktoś złamał Boże Przykazanie, że ktoś kogoś zamordował, pobił, okradł, zdradził, oszukał, obmówił, skłócił, wyzywał, znienawidził itd.** W Wielkim Poście Kościół wzywa nas do radykalizmu ewangelicznego, do jednoznacznego opowiedzenia się za Chrystusem, bo od tego będzie zależał Boży wyrok w naszej sprawie. Nie wolno traktować religii Chrystusowej pragmatycznie: jestem wierzący dopóki wiara jest dla mnie użyteczna, ale gdy wymaga ode mnie uczciwości, szlachetności, ofiary, cierpienia – to się z nią nie liczę, to postępuję jak mi wygodniej, nie patrząc na Boże Przykazania. (Biskup Stanisław Wielgus)

○○○ JAK DOBRZE PRZEŻYĆ CZAS WIELKIEGO POSTU??? ○○○

Liturgia Środy Popielcowej wprowadza nas w okres Wielkiego Postu, który dla wierzących jest czasem pokuty, refleksji nad Słowem Bożym oraz okazją do przemyślenia swojego życia. Aby owocnie przeżyć ten czas i otrzymać potrzebne nam łaski warto uczestniczyć w nabożeństwach wielkopostnych. Ważnym elementem liturgii wielkopostnej jest odprawiana w piątki Droga Krzyżowa. Droga Krzyżowa, podczas której rozważamy poszczególne wydarzenia Męki Pańskiej, umożliwi nam zastanowienie nad własnym życiem w świetle ofiary i męki Zbawiciela Jezusa Chrystusa.

